

hele Lov en væsentlig medvirkende Faktor til at skabe den offentlige Moral; og naar da en stor Del af Pressen synker ned til at være Smudspressen, da staar det ilde til med Folkelivet.

Vilde det nu ikke være en smuk og lovende Begyndelse paa de danske Kvinders mere offentlige Virksomhed, om de vilde aabne et kraftigt og forhaabentlig sejrrigt Felttog imod Smudspressen? Ganske vist lider hele Samfundet under denne Presses Hærværk; men der er dog to Grupper af Mennesker, som det særlig gaar ud over, og som jeg her skal pege paa. Den ene Gruppe er *de fattige Kvinder*. Naar Smudsbladene blandt andet tjener Penge ved Utugtsannoncer, hvem gaar da denne skamløse Trafik mest ud over? Ikke over de »velsituerede« Labaner, som har Tid og Raad til Vellevnet; heller ikke over unge Piger fra velstillede Hjem, som vist næppe føler sig fristede af den Slags Annoncer. Men det gaar ud over de fattige unge Kvinder, som midt i Nutidslivets mange Fristelser er begyndt at komme paa Glati. Maa ikke enhver Kvinde, som endnu har en ærlig og retscaffen Blodsdraabe i sig, harmes i sit Inderste over den Forhaanelse, som herved bydes Kvinderne i Almindelighed og de fattige Kvinder i Særdeleshed? Og kan man tænke sig et mere modbydeligt Hykleri end dette, at Blade, der hvert Øjeblik opkaster sig til Forsvarere for »de smaa«, ikke destomindre behandler fattige Kvinder paa den Maade? — Den anden Gruppe, det særlig gaar ud over, er *Børnene*. Naar man ser en Klump Mennesker staa paa Fortovet og stirre interesse- ret op paa Smudsbladens Vinduer, paa de gyselige Reklamebilleder, saa tvivler jeg ikke om, at en Del af disse Mennesker trækker foragteligt paa Skuldrene og siger til sig selv: Uf, de Smudsblade! Men det forekommer mig, at de Journalister, der sidder omme bag Vinduerne, har nok saa megen Grund til at se med Foragt paa den gloende Menneskemængde og tænke om- trent som saa: »Ja, rynk I bare paa Næsen, og skæld I bare ud paa Smudsbladene — det er dog Jer, der giver os de Penge, hvorved vi holder vor pæne Forretning gaaende! Og I giver os ikke bare Jeres Penge, men I giver os ogsaa Jeres Børn. I sender daglig Jeres Børn i Skole hos os, for at de stadig kan nyde godt af det Undervisningsstof, vore Spalter indeholder!« — Vi holder Børnehjælpsdag her

i København hvert Aar, og Københavns Borgere er følsomt bevægede ved Tanken om de mange stakkels vildfarende Børn, der skal hjælpes. Men samtidig gør den samme københavnske Befolkning alt, hvad der staar i dens Magt, for at saa mange som muligt af Børnene gennem Smudspressen kan blive moralsk ødelagt, og man saaledes kan være vis paa, at der ikke skal blive Mangel paa fordærvede Børn, saa at man kom til at opgive Børnehjælpsdagen af den Grund. — Barnelivet er, som det ofte er sagt, *Fantasiens Tid*. Børnenes Lege, baade de smaa og de størres, heror netop paa denne levende, frodige Fantasi, og det er for en stor Del ogsaa den, der gør Børn saa kønne og fornøjelige at se paa, og som gør, at de selv saa let bliver glade. Men netop derfor har det ogsaa afgørende Betydning for Børnenes Fremtid, *hvad vi fylder deres Fantasi med*. Naar nu Forældre af alle Stænder uden Betænkelighed lader deres Børns Fantasi fyldes med Smudsbladens skamløse Frækhed — med de gyseligste Skildringer af Rov, Mord, Skandalehistorier og sædelig Urenhed —, hvad betyder saa det? Det betyder ganske simpelt, at man gør sit Bedste for at bestialisere, d. v. s. dyriskgøre den opvoksende Slægt. — Vi lever i en højst videnskabelig Tid. Alverden kender noget til Naturens Love og ved, at de ikke lader sig bryde. Alverden kender saaledes Aarsagsloven og ved, at enhver Aarsag har sin Virkning. Men paa dette særlige Punkt synes Københavns Befolkning at mene, at Aarsagsloven er ophævet. Naar den skamløse Presse daglig uafbrudt for- giver de Livskilder, hvoraf vore Børn og vor Ungdom aandeligt skal leve, saa tænker Københavns Borgere, Fædre og Mødre, fine og grove: »Det gør saamænd ingenting — hvorfor skal den ikke have Lov til det!« Naar Paulus i Brevet til Galaterne Kap. 6 citerer Aarsagsloven, som den virker i Menneskelivet, med det berømte Ord: »Hvad et Menneske saar, det skal han og høste«, — saa raaber Københavns Borgere: »Det passer ikke! Du ser altfor mørkt paa Sagerne! Aarsagsloven har ikke noget at gøre i dette Forhold! Vi kan rolig lade Skandalepressen opelske alt det skidne, raa og lave i vore Børns Sind og alligevel haabe paa, at der skal udvikle sig et kønt, fint, ædelt og dygtigt Menneskeliv«. — Med andre Ord, den københavnske Befolkning synes paa dette vigtige Punkt